

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
CABINETUL PREȘEDINTELUI
Cod operator date cu caracter personal 8428
Cluj-Napoca, P-ța Ștefan cel Mare, nr. 1,
Telefon 0264.593.865, fax. 0264.592.322
email: curtecj@just.ro, ca-cluj-req@just.ro

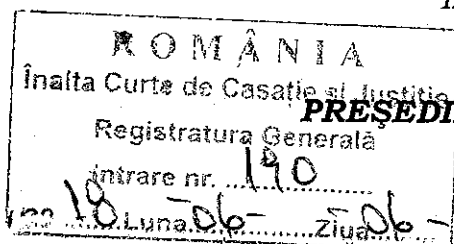
Nr. 1920/29.05.2018

Către

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Doamnei judecător CRISTINA TARCEA

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată Doamnă Președinte,

În conformitate cu dispozițiile art. 514 și următoarele din Codul de procedură civilă, vă transmitem alăturat Hotărârea nr. 25/18 mai 2018, elaborată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj, prin care s-a hotărât sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a se pronunța asupra unei probleme de drept care generează jurisprudență neunitară, respectiv: interpretarea și aplicarea dispozițiilor **art. 226 din Legea nr. 71/2011, raportat la art. 95 pct. 2 Cod procedură civilă, privind determinarea competenței materiale procesuale a tribunalelor specializate (Argeș, Cluj, Mureș) în soluționarea, în apel, a cererilor formulate în procedura executării silite, respectiv: contestația la titlu, contestația la executare propriu zisă, încuviințarea executării silite și altele specifice, ținând seama de lipsa unui criteriu legal pentru atribuirea competenței în aceste litigii, în care titlul executoriu este emis în contextul exploatării unei întreprinderi.**

În susținerea acestei solicitări, s-a arătat de către președintele Secției a II-a civilă, că, analizând jurisprudența la nivelul a trei curți de apel (Cluj, Pitești și Târgu Mureș), în circumscripția cărora sunt organizate tribunalele specializate, în materia competenței în apel, în cazul litigiilor din materia executării silite în care sunt implicați profesioniști, s-a relevat faptul că instanțele nu au un punct de vedere unitar.

I. Astfel, într-o primă opinie, se consideră că există o categorie de litigii de această natură, care sunt de competența tribunalelor specializate, dacă în cadrul cererii de încuviințare a executării silite sau a contestației la executare se ridică aspecte de valabilitate a titlului executoriu sau a întinderii sale, altul decât o hotărâre judecătorească, prin invocarea unor apărări de fond împotriva acestuia, titlul executoriu fiind emis în contextul exploatării unei întreprinderi. Analiza unui astfel de titlu executoriu, atât din perspectiva legalității, cât și a caracterului de titlu executoriu (inclusiv pentru ipoteza cesionării acestuia), necesită analiza unei legislații specifice pentru care judecătorii tribunalelor/secțiilor specializate au specializarea necesară. Dimpotrivă, dacă titlul pus în executare este o hotărâre judecătorească sau dacă prin contestația la executare sunt atacate exclusiv actele de executare, fără apărări referitoare la titlul executoriu, toate argumentele anterior enunțate nu mai subzistă iar competența aparține tribunalelor/secțiilor civile, deoarece instanța nu este investită cu aspecte care țin de activitatea unei întreprinderi, de acte emise în derularea unei astfel de activități organizate și nici nu este necesară analiza unei legislații specifice acestui domeniu.

În consecință, caracterul titlului executoriu și natura apărărilor invocate față de acesta rămân determinante în stabilirea competenței după materie a tribunalelor/secțiilor specializate.

II. În cea de-a doua orientare jurisprudențială, competența în materie aparține tribunalului civil, deoarece regulile care guvernează executarea silită sunt unice, neexistând norme speciale pentru executarea silită în baza unui titlu executoriu comercial, civil, de dreptul muncii, penal-latura civilă etc. Actele de executare sunt identice, indiferent de natura titlului.

S-a apreciat de către membrii Colegiului de conducere al Curții de Apel Cluj că un astfel de demers este admisibil, din perspectiva faptului că s-a face dovada faptului că problema de drept care formează obiectul judecății a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, aparținând unor instanțe diferite.

Este esențial și faptul că problema de drept în discuție vizează numai trei curți de apel din țară, respectiv Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Târgu Mureș și Curtea de Apel Pitești, datorită modului de organizare a tribunalelor specializate, astfel că diferențele de jurisprudență îndeplinesc condiția de admisibilitate a recursului în interesul legii, deoarece în cadrul

unei curți s-a procedat distinct față de celelalte două, sau, cel puțin, această distincție se relevă prin raportare la orientarea majoritară din cadrul acestora.

S-a subliniat și că problema prezintă importanță, aplicarea unitară a regulilor de competență a instanțelor judecătorești având un rol esențial în asigurarea încrederii destinatarilor legii în sistemul judiciar și în modul său de acțiune, cât și în determinarea duratei procedurilor judiciare, cu atât mai mult cu cât este vorba despre cereri în materia executării silite.

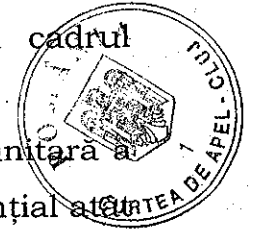
Texte aplicabile: art. 225, art. 226, art. 227, art. 228, art.230 lit.a) din Legea nr.71/2011, art. 36 alin.3, art. 37 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, art. 94, art. 95 pct. 2, art. 651 alin. 3 și 4 C.proc.civ.

Orientări jurisprudențiale.

1. Potrivit primei orientări jurisprudențiale, însușite la nivelul Curții de Apel Cluj și, minoritar, la cel al Curții de Apel Mureș, s-a subliniat că soluționarea acestei chestiuni prilejuiește o interpretare și aplicare, în materia executării silite, a Deciziei nr. 18/17 octombrie 2016 pronunțată de ÎCCJ-complet „Recursuri în interesul legii”, în dosarul nr. 11/2016, publicată în M.Of. nr. 237/6 aprilie 2017, decizie prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat chestiunea juridică a delimitării competenței materiale între tribunalele specializate a căror existență a fost menținută și ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil la 1 octombrie 2011 și a noului Cod de procedură civilă și secțiile civile ale tribunalelor de drept comun.

În esență, s-a încercat clarificarea unor aspecte în materia competenței soluționării cererilor în materie de executare silită, în sens larg, în faza apelului, prin raportare la dispozitivul și considerentele deciziei anterior enunțate precum și la limitele investirii instanței prin motivele concret invocate în susținerea cererilor cu care au fost sesizate instanțele de executare.

Așa fiind, s-a reținut că rezultă din considerentele Deciziei nr. 18/17.10.2016 faptul că, sub imperiul noului Cod civil, dihotomia profesionist/neprofesionist nu mai poate fi utilizată pentru delimitarea competenței instanțelor/secțiilor specializate, fiind necesar a se apela la cele patru tipuri de cauze enumerate exemplificativ, iar nu limitativ prin art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil. Singurele criterii care mai pot fi folosite sunt cele referitoare la obiectul și natura cauzei pentru a include în sfera de

competență materială a instanțelor/secțiilor specializate alte cauze decât cele enumerate exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Astfel, s-a reținut în considerentele Deciziei 18/2016 (paragraful 174) faptul că *„în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 alin. (1) și art. 228 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru determinarea competenței materiale procesuale a tribunalelor/secțiilor specializate, se va ține seama de criteriile legale referitoare la obiectul sau natura litigiilor, de genul celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare”*.

Mai mult, s-a apreciat ca fiind edificator pentru determinarea instanței de control judiciar competente și paragraful 176 din considerentele aceleiași decizii potrivit căruia *„Revine în acest scop judecătorului, ca prim interpret al legii, rolul de a decela elementele comune, cum sunt cele avute în vedere de legiuitor la stabilirea celor patru categorii de litigii exemplificate, și de a aprecia asupra competenței materiale procesuale proprii în soluționarea litigiului cu judecata căruia a fost investit”*. Conform acestor considerente, care au directă legătură cu dispozitivul deciziei 18/2017, trebuie identificate cauze care au elemente comune cu cele patru categorii enumerate enunțativ prin dispoziția anterior citată, art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Potrivit textului enunțat, „prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea colegiului de conducere al instanței, în raport cu numărul cauzelor, se pot înființa, în cadrul secțiilor civile, complete specializate pentru soluționarea anumitor categorii de litigii, în considerarea obiectului sau naturii acestora, precum:

- a) cererile în materie de insolvență, concordat preventiv și mandat ad hoc;
- b) cererile în materia societăților comerciale și a altor societăți, cu sau fără personalitate juridică, precum și în materia registrului comerțului;
- c) cererile care privesc restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței;
- d) cererile privind titlurile de valoare și alte instrumente financiare”.

Soluția pronunțată cu efect obligatoriu în materia recursului în interesul legii impune o analiză cu privire la fiecare categorie de litigii și chiar a unor litigii privite „ut singuli” în temeiul căreia secții și chiar instanțe specializate își extind competența printr-un demers de interpretare plecând

de la enumerarea enunțiativă anterioară, extindere întemeiată în esență pe identificarea unor elemente comune.

Și pentru a evita raportarea prohibită expres prin aceeași decizie la societate ca subiect de drept sau la profesionist și a nu mai utiliza un astfel de criteriu legat intim de subiect, se poate recurge alternativ la noțiunea de întreprindere, reper util în acest context, reglementat de art. 3 alin. 3 Cod civil.

Astfel, s-a reținut că toate litigiile enumerate exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 vizează activitatea economică a profesioniștilor, astfel cum este definită această categorie prin art. 3 alin. (2) din Codul civil, cu excepția celor care exercită profesii liberale și a celor fără scop lucrativ (asociații, fundații, sindicate, federații ale persoanelor juridice arătate anterior etc.), adică foștii comercianți.

În concret, actele juridice ale societăților sunt acte încheiate în contextul exploatării unei întreprinderi, a unei activități organizate conform textului enunțat ca „exercitare sistematică a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu ca scop obținerea de profit”. Chiar dacă am interpreta restrictiv noțiunea de „cereri în materia societăților” doar la actele de funcționare a acestora, reglementate de Legea 31/1990, și aceste acte de funcționare țin de organizarea sistematică a unei activități în condițiile art. 3 alin. 3 Cod civil și umbrela juridică de „exploatare a unei întreprinderi” le conferă elemente comune cu celelalte acte juridice ale societăților, cele încheiate în activitatea specifică realizării obiectului de activitate.

Și actele care afectează concurența, așa cum sunt descrise la punctul c) al art. 226, sunt acte direct legate de exploatarea unei întreprinderi, fiind greu de imaginat concurența în înțelesul legilor speciale în afara unui astfel de cadru de organizare complex și specific întreprinderii. Iar imensa majoritate a titlurilor de valoare sunt emise și utilizate în contextul exploatării unei întreprinderi.

Urmând același raționament, procedurile de insolvență, concordat preventiv și mandat ad - hoc vizează de asemenea activități complexe cu un obiect de activitate și o organizare specifică unei întreprinderi, generatoare după caz, fie de profit sau dimpotrivă, de datorii certe, lichide și exigibile care dovedesc starea de insolvență și justifică incidența acestor proceduri.

Întreprinderea este, în primul rând, un mod de organizare a unei activități, reper obiectiv independent de calitatea subiectului. Subiectele de drept sunt societățile pe acțiuni, cele cu răspundere limitată, asociațiile familiale, întreprinzătorii individuali, regiile autonome, etc., dar această calitate de profesionist nu are relevanță atunci când calificăm o activitate ca fiind întreprindere. Criteriile sunt la art. 3 alin 3 Cod civil și țin de modul de organizare și actele îndeplinite sistematic, noțiuni care oferă un reper legat de obiect, pe lângă calitatea de profesionist a vreunui subiect de drept.

Aplicând aceste principii, s-a precizat, în mod principial, faptul că cererile care au ca obiect nulitatea, anularea, încheierea, executarea sau desființarea contractelor încheiate în contextul derulării activității de producție, distribuție și consum al bunurilor materiale sunt de competența instanțelor/secțiilor specializate.

Mai mult, în continuarea acestui raționament, dacă în cadrul cererii de încuviințare a executării silite sau a contestației la executare se ridică aspecte legate de apreciere, interpretare, aplicare a legislației specifice litigiilor cu profesioniștii, respectiv de valabilitate a titlului executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, prin invocarea unor apărări de fond împotriva acestuia, titlu executoriu fiind emis în contextul exploatării unei întreprinderi, și competența soluționării în apel a acestor cereri aparține instanțelor/secțiilor specializate.

S-a mai arătat că, de altfel, nu este lipsit de relevanță că necesitatea valorificării principiului specializării a fost subliniată și în cadrul considerentelor Deciziei nr. XV din 5 februarie 2007, pronunțate de ÎCCJ-complet „Recursuri în interesul legii”, publicată în M.Of. nr. 764 din 12 noiembrie 2007, în cadrul căreia s-a menționat că „în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

Sub acest aspect, nu poate fi primit punctul de vedere exprimat în unele hotărâri, conform cărora, atunci când este vorba despre o contestație la executare propriu-zisă, natura litigiului rămâne fără relevanță.”

„Per a contrario”, dacă prin contestația la executare nu se pune problema valabilității titlului executoriu și nu se pun în discuție apărări de fond împotriva acestuia, ci exclusiv chestiuni de procedură având ca

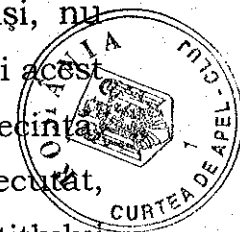
finalitate anularea actelor de executare sau a executării silită însăși, nu există din perspectiva Deciziei nr. 18/2016 argumente pentru a atribui acest gen de litigii în competența instanțelor specializate. În consecință, actele de executare silită sunt unice independent de natura titlului executat, nu există norme speciale de executare silită în funcție de natura titlului executoriu, iar din această perspectivă, în acest tip de contestații la executare care vizează exclusiv legalitatea actelor de executare sau executarea silită însăși în întregime, competența trebuie să aparțină tribunalului de drept comun.

2. În cea de-a doua opinie, însușită la nivelul Curții de Apel Pitești și, majoritar, la cel al Curții de Apel Mureș, competent în materie este tribunalul civil, independent de natura titlului executoriu și de apărările formulate în cauză, deoarece regulile care guvernează executarea silită sunt unice, neexistând norme speciale pentru executarea silită în baza unui titlu executoriu comercial, civil, de dreptul muncii, penal-latura civilă etc.

Curtea de Apel Mureș a indicat, totodată, că apreciază că competența în materie aparține tribunalului specializat, doar atunci când contestația la executare are ca obiect o executare silită declanșată în baza unor titluri de valoare sau a altor instrumente financiare, în baza prev. art. 226 lit. d din Legea nr. 71/2011.

În susținerea acestui punct de vedere, s-a arătat că actele de executare sunt identice, indiferent de natura titlului. Natura litigiului: civil, comercial, de dreptul muncii, penal etc. vizează dreptul substanțial dedus judecătii, în cadrul unui proces civil sau penal și nu determină competența materială, care, conform N.C.P.C., se determină după valoare sau materie. „Materia”, în sensul secțiunii 1 a capitolului I al titlului III al cărții I a NCNC, nu se confundă cu natura litigiului, deoarece acest criteriu determină competența de primă instanță a judecătoriei sau a tribunalului, nefiind operant între tribunale. Art. 651 NCPC, care conferă judecătoriei competența materială de soluționare a contestației la executare propriu-zise, nu distinge între mai multe „materii” sau „naturi”, ci reglementează în mod unitar contestația la executare propriu-zisă indiferent de „materia” în care a fost pronunțat/emis titlul executoriu sau de „natura” titlului executoriu.

S-a indicat, de asemenea, că, prin Decizia în interesul legii nr. 18/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 alin. (1) și art. 228 alin. (2) din Legea nr.

71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, competența materială procesuală a tribunalelor/secțiilor specializate se determină în funcție de obiectul sau natura litigiilor de genul celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare.

Or, criteriul de stabilire al competenței materiale a tribunalului specializat se referă la criteriile determinate de obiectul sau natura cauzelor raportat la enumerarea exemplificativă prevăzută de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, ori în acea enumerare nu se face referire la litigii între profesioniști sau între profesioniști și neprofesioniști. Or, cum obiectul și natura litigiilor din materia executării silite nu se cuprinde în sfera litigiilor la care se referă art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, competența de soluționare a lor revine instanței de drept comun.

În motivarea acestei decizii s-a reținut, printre altele, că interpretarea „dată de instanțele de judecată care au calificat litigiile nu după obiectul sau natura pricinii, ci după calitatea de profesionist a uneia dintre părți, este fără nicio acoperire în dreptul pozitiv, contravenind practic prevederilor art. 122 din Codul de procedură civilă, conform cărora „reguli noi de competență pot fi stabilite numai prin modificarea normelor prezentului cod”, și dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituția României, potrivit cărora „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

În realitate, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 alin. (1) și art. 228 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru determinarea competenței materiale procesuale a tribunalelor/ secțiilor specializate, se va ține seama de criteriile legale referitoare la obiectul sau natura litigiilor de genul celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. 1 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare”.

În continuare, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că ”nu poate, pe cale de interpretare, să adauge la lege, efect care în speță s-ar putea realiza în mod nepermis în modalitatea identificării altor criterii la care legiuitorul nu s-a oprit anume în cuprinsul art. 226 din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare”. Totodată, Înalta Curte de Casație

și Justiție a reținut că, anterior modificărilor aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 71/2011, competența dintre judecătoria și tribunal se delimita în funcție de natura comercială sau civilă a pricinii, „doar în subsidiar aplicându-se criteriul valorii litigiului”, iar „în contextul abrogării Codului de comerț, nu mai există suport în normele de drept material pentru o astfel de calificare a litigiilor, aptă să atragă o anumită competență în favoarea instanțelor specializate”.

Competența instanței specializate nu ar putea fi reținută nici prin raportare la calitatea de profesionist a părților sau a uneia dintre părțile în litigiu, în caz contrar încălcându-se statuarea expresă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul că, calificarea litigiilor după calitatea de profesionist a uneia dintre părți este fără nicio acoperire în dreptul pozitiv și contravine prevederilor art. 122 Cod procedură civilă și dispozițiilor art. 126 alin. 2 din Constituția României.

Nici prin raportare la obiectul și natura litigiului nu s-ar putea reține competența tribunalului specializat, el neîncadrându-se raportat la obiectul și natura sa în categoria celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. 1 din Legea nr. 71/2011, adică „precum: a) cererile în materie de insolvență, concordat preventiv și mandat ad hoc; b) cererile în materia societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a altor societăți, cu sau fără personalitate juridică, precum și în materia registrului comerțului; c) cererile care privesc restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței; d) cererile privind titlurile de valoare și alte instrumente financiare”.

Cât privește considerentul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul că „revine, în acest scop judecătorului, ca prim interpret al legii, rolul de a decela elemente comune cum sunt cele avute în vedere de legiuitor la stabilirea celor patru categorii de litigii exemplificative, și de a aprecia asupra competenței materiale procesuale proprii în soluționarea litigiului cu judecata căruia a fost investit”, se menționează că astfel de cauze nu se evidențiază prin niciun element care ar putea fi avut în vedere, raportat la cele puse în evidență de enumerarea exemplificativă de la art. 226 alin. 1 din Legea nr. 71/2011.

Ca atare, s-a apreciat că se impune și tribunalului, ca instanță de control judiciar în materie, să procedeze, cu respectarea prevederilor art. 122 Cod procedură civilă, conform cărora „reguli noi de competență pot fi

stabilite numai prin modificarea normelor prezentului cod”, și dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituția României, potrivit căroră „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

Pe de altă parte, s-a reținut că, spre deosebire de reglementarea cuprinsă în vechiul Cod comercial, art. 206 noul Cod civil prevede că „ (1) Persoana juridică poate avea orice drepturi și obligații civile, afară de acelea care, prin natura lor sau potrivit legii nu pot aparține decât persoanei fizice.(2) Persoanele juridice fără scop lucrativ pot avea doar acele drepturi și obligații civile care sunt necesare pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut.” De aici rezultă că persoana juridică cu scop lucrativ (și implicit profesionistul) poate încheia orice act juridic (afară de acelea care prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice), nemaifuncționând principiul specializării de folosință care există în vechea reglementare cu privire la comerciant (a se vedea în acest sens G. Boroș, Noul cod de procedură civilă – comentariu pe articole, ed. Hamangiu, 2013, f. 148). Acest fapt constituie o dovadă a faptului că nu se mai poate vorbi de o natură specială a actelor încheiate de un profesionist, acestea încadrându-se în categoria generală de acte juridice civile.

Nici Decizia nr.24/2015 din 16 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial nr.76 din 02.02.2016, dată în recurs în interesul legii, nu este de natură să schimbe această concluzie. Considerentele acestei decizii sunt relevante pentru că în esență, în soluționarea problemei de competență a cărei aplicare o ridică art.12 din Legea nr.193/2000, raționamentul Curții s-a întemeiat pe calitatea de profesionist a unei dintre părțile litigiului pentru determinarea competenței materiale a completelor specializate (litigii cu profesioniștii), or, acest raționament este abandonat în mod evident odată cu pronunțarea Deciziei nr.18/2016 putându-se afirma că a intervenit o schimbare a jurisprudenței în materie.

În concluzie, în lumina celor arătate anterior, s-a susținut că pentru stabilirea competenței materiale în favoarea tribunalului specializat ar fi nevoie de indicarea unei norme exprese cuprinsă în legea specială sau în codul de procedură civilă, și nu de interpretări sau analogii, verificarea competenței făcându-se strict prin raportare la voința legiuitorului conform dispozițiilor art.126 alin.(2) din Constituția României. Aceasta cu atât mai

mult cu cât este vorba despre procedura executării silite, etapă esențialmente civilă a procesului civil, independentă de calitatea părților și de natura titlului.

În susținere, au fost atașate, hotărâri judecătorești în cuprinsul cărora este reflectată fiecare dintre cele două opinii.

Astfel, relevantă pentru prima dintre acestea, este practica judiciară de la nivelul Curții de Apel Cluj, ce rezultă din următoarele hotărâri judecătorești:

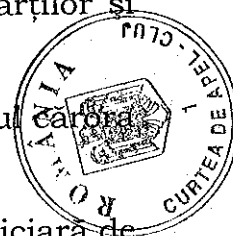
1. Sentința civilă nr.11/23.01.2018 pronunțată în dosarul nr.15637/211/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.1143/15.09.2017 pronunțată în dosarul nr.15637/211/2017 al Tribunalului Cluj - Secția Civilă și Decizia civilă nr.1756/04.12.2017 pronunțată în dosarul nr. 15637/211/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

2. Sentința civilă nr.22/08.02.2018 pronunțată în dosarul nr.2272/235/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.1118/14.09.2017 pronunțată în dosarul nr. 2272/235/2017 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.1814/14.12.2017 pronunțată în dosarul nr. 2272/235/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

3. Sentința civilă nr.24/13.02.2018 pronunțată în dosarul nr.4153/235/2016 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.934/17.08.2017 pronunțată în dosarul nr. 4153/235/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă, Încheierea civilă nr.194/29.08.2017 pronunțată în dosarul nr. 4153/235/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.1789/11.12.2017 pronunțată în dosarul nr. 4153/235/2016 al Tribunalului Specializat Cluj.

4. Sentința civilă nr.29/15.02.2018 pronunțată în dosarul nr.1748/235/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.1030/30.08.2017 pronunțată în dosarul nr.1748/235/2017 al Tribunalului Cluj – Secția civilă și Decizia civilă nr.1672/27.11.2017 pronunțată în dosarul nr. 1748/235/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

5. Sentința civilă nr.34/20.02.2018 pronunțată în dosarul nr.2271/235/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.1097/14.09.2017 pronunțată în dosarul nr. 2271/235/2017 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.36/08.01.2018 pronunțată în dosarul nr. 2271/235/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

6. Sentința civilă nr.42/13.03.2018 pronunțată în dosarul nr.22599/211/2016 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.220/28.11.2017 pronunțată în dosarul nr. 22599/211/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.7/22.01.2018 pronunțată în dosarul nr. 22599/211/2016 al Tribunalului Specializat Cluj.

7. Sentința civilă nr.54/20.03.2018 pronunțată în dosarul nr.2305/235/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția a II-a civilă; Decizia civilă nr.1420/25.10.2017 pronunțată în dosarul nr. 2305/235/2017 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.235/05.02.2018 pronunțată în dosarul nr. 2305/235/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

8. Sentința civilă nr.219/03.04.2018 pronunțată în dosarul nr.16296/211/2016 al Curții de Apel Cluj – Secția I civilă; Decizia civilă nr.334/23.02.2018 pronunțată în dosarul nr.16296/211/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.1599/13.11.2017 pronunțată în dosarul nr.16296/211/2016 al Tribunalului Specializat Cluj.

9. Sentința civilă nr.188/22.03.2018 pronunțată în dosarul nr.680/211/2017 al Curții de Apel Cluj – Secția I civilă; Decizia civilă nr.416/01.03.2018 pronunțată în dosarul nr.680/211/2017 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.1605/13.11.2017 pronunțată în dosarul nr.680/211/2017 al Tribunalului Specializat Cluj.

10. Sentința civilă nr.90/16.08.2017 pronunțată în dosarul nr.7526/328/2016 al Curții de Apel Cluj – Secția I civilă; Decizia civilă nr.855/11.07.2017 pronunțată în dosarul nr.7526/328/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.574/08.05.2017 pronunțată în dosarul nr.7526/328/2016 al Tribunalului Specializat Cluj.

11. Sentința civilă nr.254/06.10.2017 pronunțată în dosarul nr.4580/190/2016* al Curții de Apel Cluj – Secția I civilă; Încheierea civilă din 07.08.2017 pronunțată în dosarul nr.4580/190/2016* al Tribunalului Bistrița Năsăud – Secția Civilă și Decizia civilă nr. 468/24.05.2017 pronunțată în dosarul nr.4580/190/2016 al Tribunalului Bistrița Năsăud – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

12. Sentința civilă nr.350/23.11.2017 pronunțată în dosarul nr.4266/328/2016 al Curții de Apel Cluj – Secția I civilă; Decizia civilă nr.1497/06.11.2017 pronunțată în dosarul nr.4266/328/2016 al Tribunalului Cluj – Secția Civilă și Decizia civilă nr.1100/11.09.2017 pronunțată în dosarul nr.4266/328/2016 al Tribunalului Specializat Cluj.

În ceea ce privește cea de-a doua opinie, au fost apreciate ca fiind relevante următoarele hotărâri judecătorești:

1. Decizia nr.3/21.02.2014 pronunțată în dosarul nr.1896/216/2011 al Tribunalului Specializat Argeș.

2. Decizia nr.58/05.07.2013 pronunțată în dosarul nr.573/1259/2013 al Tribunalului Specializat Argeș.

3. Decizia nr.251/23.01.2018 pronunțată în dosarul nr.22953/280/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

4. Decizia nr.394/01.02.2018 pronunțată în dosarul nr.1696/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

5. Decizia nr.649/15.02.2017 pronunțată în dosarul nr.5585/280/2015 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

6. Decizia nr.865/09.12.2011 pronunțată în dosarul nr.3214/216/2010 al Tribunalului Comercial Argeș.

7. Decizia nr.1109/07.04.2016 pronunțată în dosarul nr.9631/280/2014 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

8. Decizia nr.1199/27.03.2018 pronunțată în dosarul nr.1464/828/2017 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

9. Decizia nr.1338/20.05.2014 pronunțată în dosarul nr.2011/828/2012 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

10. Decizia nr.1444/29.05.2014 pronunțată în dosarul nr.1829/280/2013 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

11. Decizia nr.1495/03.05.2017 pronunțată în dosarul nr.3145/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

12. Decizia nr.1870/10.09.2014 pronunțată în dosarul nr.1896/216/2011 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

13. Decizia nr.2449/13.09.2017 pronunțată în dosarul nr.2953/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

14. Decizia nr.2740/28.09.2017 pronunțată în dosarul nr.3261/828/20016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

15. Decizia nr.2758/28.09.2017 pronunțată în dosarul nr.2495/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

16. Decizia nr.2763/24.09.2015 pronunțată în dosarul nr.10760/280/2014 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

17. Decizia nr.3262/08.11.2017 pronunțată în dosarul nr.2494/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

18. Decizia nr. 3674/07.12.2017 pronunțată în dosarul nr.562/828/2017 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

19. Decizia nr.3794/13.12.2017 pronunțată în dosarul nr.2407/828/2016 al Tribunalului Argeș, Secția Civilă.

Curtea de Apel Târgu Mureș a transmis, prin adresa nr. 568/26.03.2018, următoarele hotărâri judecătorești prin care s-a declinat competența:

- decizia nr. 675/A/28.11.2017, pronunțată în dosarul nr.8840/320/2016;
- decizia nr.131/A/05.03.2018 pronunțată în dosarul nr.4273/320/2017;
- decizia nr.618/A/07.11.2017 pronunțată în dosarul nr.12228/320/2014;
- încheieri prin care a fost menținută competența, respectiv încheierea din 20.02.2018 pronunțată în dosarul nr.1571/320/2017.

În susținerea acestei sesizări, vă transmitem și hotărârile judecătorești evocate în hotărârea Colegiului de conducere al Curții de Apel Cluj nr. 25/18.05.2018.

În speranța unei rezolvări favorabile a demersului inițiat, vă rog să primiți, Stimată Doamnă Președinte, asigurarea unei distinse considerații.

**Judecător DENISA-LIVIA BĂLDEAN
PREȘEDINTELE CURȚII DE APEL CLUJ**